

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr 8956 van 19 maart 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: Ten kantore van zijn X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat **L. TIJINI**, die loco advocaat **N. BERGMANS** verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 februari 2007 het Rijk binnen en diende op 9 februari 2007 een tweede asielaanvraag in. Op 28 juni 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald Tibet. U*

verklaarde te zijn geboren in de Shigatse prefectuur, in het district Dingri. Op 28 december 2005 vroeg u een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam daarin een beslissing tot weigering van verblijf op 20 februari 2006. Deze beslissing werd op 7 juli 2006 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bevestigd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde Chinese nationaliteit en dus ook aan uw asielrelaas. U zou nadien naar Zwitserland zijn gereisd waarna u naar België zou zijn teruggekeerd om op 9 februari 2007 opnieuw asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten.”

Ten gronde.

2. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.
3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.
1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te herbeoordelen in beroep, daar deze beslissing dient aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.
2. Verzoeker meent dat de afwezigheid van een document of bewijs van zijn Chinese nationaliteit niet uitsluit dat hij wel degelijk over deze nationaliteit beschikt.
3. De identiteit is een essentieel gegeven in elke procedure. Verweerder wijst terecht op de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) (VBV, nr. 05-5689/W11958 van 9 oktober 2006). Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Verzoekers gehele asielrelaas rust op zijn identiteit en Chinese nationaliteit. Verzoeker geeft toe dat hij geen inspanning deed om zijn identiteit te documenteren *“omdat het niet te gewoonte is in Tibet om een brief te versturen naar familie”*. Verzoeker stelt niet dat het onmogelijk is enkel dat het ongewoon is en geeft daarmee aan dat hij in gebreke bleef zijn volle medewerking te geven aan de asielinstanties.
4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

5. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet bewijst en in het verzoekschrift hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft of enige nuttige elementen aanbrengt. Los van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, die weliswaar niet determinerend maar cumulatief is, kan uit de eerste beslissing blijken dat verzoeker China en Tibet geenszins kent. Verzoeker weerlegt de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet. In de tweede asielaanvraag brengt hij geen nieuwe elementen aan of geeft hij geen toelichtingen waarom de correcte naam van het gezinsdocument dat hij courant moest gebruiken niet kent, noch bekend is met een krant, de televisie, de radio, de telefoon en postcode uit Tibet en zijn omgeving, noch enige politieke kennis had over Tibet. Verzoekers asielaanvraag komt frauduleus voor.
6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
7. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

Nopens de subsidiaire bescherming.

8. Verzoeker werkt dit middel niet uit. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet in de Volksrepubliek China. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).
9. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
10. Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en acht door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.